

Wijchen, De Ververt

Vanaf het strateinde van De Ververt ligt een tussenpaadje dat naar het lange wandelpad van het Wijchense meer loopt. Rond deze tijd van het jaar ligt het tussenpaadje snel vol met roestbruine bladeren van de grote eikenboom die zich lang geleden links van het paadje heeft gepositioneerd. Deze eik die al reeds tientallen jaren oud is laat de takken met hun bladeren ver over het paadje heen hangen. In de zomerdagen zorgen ze voor een verkwikkende schaduw. Maar zodra de herfst zich aandient, doet de regen samen met de gevallen bladeren het paadje erg glibberig maken. Vandaag is het paadje niet alleen glibberig om te bewandelen, door de opgekomen mist is het zicht uiterst beperkt geworden.

Toch loopt daar iemand, heel behoedzaam. Een lange donkergroene jas met dito capuchon beschermt het lichaam van de persoon die daar loopt. De schouders hoog opgetrokken, handen in de zakken en schuivend over het glibberige paadje. Kijk, er loopt een hondje mee, zigzaggend over het paadje, dan hier en dan weer daar snuffelend. Een hondkenner zou direkt zien dat daar een Cocker Spaniël loopt. Het lange bruine haar maakt dat het hondje goed tegen de vochtige kou kan. Hé, niet angelijnt? "Dora, bij me blijven", zegt een vrouwenstem. Het staartje van Dora gaat opeens flink te keer, het hondje neemt een aanloop en stort zich op een stapel bij elkaar gewaaide bladeren. Verwoedt begint ze in de vochtige bladeren graven. "Kom, we gaan het lange wandelpad op." Het hondje stopt met graven en kijkt naar boven, de oogjes vragend, het lijkt alsof het wil zeggen: "Lopen we nu alweer naar het Wijchense Meer?"

Als ze bij het pad langs het Wijchense meer aankomen hoort Marleen het bekende geluid van een WhatsApp berichtje. Toch loopt ze nog even door omdat ze geen zin heeft om haar handen uit de lekkere warme zakken van haar jas te halen. Maar er komt nog een appje binnen en niet kort daarna nog één. Verderop staat een bankje, met versnelde pas loopt ze er naar toe. Snel klikt ze Dora aan de lijn, pakt het handvat en windt het om een poot van het bankje. Het bankje is aan alle kanten nat van het vocht dat de mist met zich meebracht.

Ze gaat zo zitten dat haar lange jas het bankje bedekt, waardoor haar broek niet nat kan worden.

Uit de binnenzak van de jas pakt ze haar mobiel, maakt het hoesje open en werpt een blik op de inkomtekst.

Dora vindt er niks aan dat haar baasje is gaan zitten; daar is het toch veel te koud voor? Het hondje draait ongeduldig rond, kijkt haar baasje aan, wil een blaf geven maar houdt hem in want Marleen kijkt haar met grote ogen haar hondje aan en zegt: "Rustig jij!" Teleurgesteld gaat Dora op het koude vochtige gras naast het bankje liggen. "Tjonge wat waanzinnig saai, hier liggen en rillen van de kou. Buiten is om te lopen, zeker in deze tijd van het jaar, bah", moppert ze. Op het moment dat er een diepe zucht uit haar lijfje wil ontsnappen staat haar baasje op en roept: "Kom! We gaan naar huis."

"Naar huis? Wow, dat is duizend maal beter dan dat natte koude gras." Van blijdschap doet ze een rondedansje en geeft een korte blaf. Marleen kijkt haar met grote ogen aan. "Oei, alweer die ogen. Er is iets met m'n baasje aan de hand, maar wat?" Verder denken kan Dora niet, want ze wordt hardhandig voortgesleept door Marleen. "Uch, ja, ik wil wel naar huis, maar moet dat nu opeens zo snel?" Haar baasje loopt stevig door, Dora krijgt geen kans om de haar bekende plekjes te besnuffelen.

Marleen heeft zo'n haast gemaakt om thuis te komen dat ze niet heeft bemerkt dat de mist is opgetrokken. Op het moment dat ze de sleutel in de achterdeur steekt valt er een zonlichtstraal op haar hand. Snel gaat de gedachte van 'Aha, de zon, heerlijk', door haar heen, maar eenmaal binnengekomen dumpst ze Dora in de eetkeuken. Daar wil ze haar lange jas op een stoel gooien, maar door de zwaarte van de jas valt de stoel met jas en al op de vloer. Ze ziet en hoort niet wat er gebeurt, rent -twee treden tegelijk nemend- de trap op naar haar kamer, zwaait driftig de deur open en rukt aan een la van haar bureau. Die ruk is zo krachtig dat de de la uit het kastje vliegt en kletterend op de grond tot stilstand komt. Een aantal losse paperassen die bovenin lagen, wapperen achter de bureaula aan en verspreiden zich over de grond. Druk en zenuwachtig pakt ze blad voor blad op en kijkt vluchtig naar de verschillende teksten. Het zijn aantekeningen van haar HBO studie Bouwmanagement. "Waar is dat maffe blad toch?" zegt ze tegen zichzelf. Dan opeens valt haar oog op een groenachtig document. Het is ook meegevoegen met de papieren en in zijn vlucht in botsing gekomen met een poot van haar bureau. "Hebbes." Haar ogen tasten de tekst razendsnel af, tenslotte gaat ze met haar rechterwijsvinger naar de onderkant van het document en blijft steken op een bijzonder handschrift. Dat is blijkbaar niet door haar geschreven, want ze moet moeite doen om het te ontcijferen. Een naam, adres en mobielnummer. In haar gedachten gaat ze terug naar het moment dat ze deze persoon voor het eerst ontmoette; "Dat is toch al ruim vier jaar geleden. Aismah."

Ze pakt haar mobiel, zoekt in haar kontakten en selecteert een nummer. Het duurt even voordat er aan de andere kant wordt opgenomen. "Hé Wilma, ik ben het. Ik heb haar nummer gevonden." "Zo, dat heb je snel gedaan," klinkt het aan de andere kant, "Wie gaat haar appen?" Het is even stil. Marleen: "Wanneer heb jij voor het laatst contact met haar gehad?" "Een jaartje geleden, zoiets" is het antwoord van Wilma. Marleen komt tot ontdekking dat ze veel te weinig met deze vriendschap heeft gedaan. "Zal ik haar maar appen?" suggereert Wilma, "of jij?" "Nee, het is goed als jij dat doet," klinkt het wazig uit Marleen's mond. Het is maar goed dat dit geen videocall is, want anders had Wilma het schaamrood op de kaken van Marleen gezien. "Ik hoor wel van je, doegie." Zo rap als Marleen het gesprek begon, nog rapper heeft ze het beëindigd.